

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

STUDŇA

STUDŇA

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

STUDŇA

sloart

Text © Dominik Dán 2010
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2010

ISBN 978-80-556-0136-6

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

Qui gladio ferit, gladio perit.

Kto mečom bojuje, mečom aj hynie.

(Nový zákon, Evanjelium podľa Matúša, 26,52)

Venujem Václavovi Kinclovi.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivetě Čiernej, Mgr. Martine Móricovej, Monike Mészárosovej, MUDr. Denisovi Valentovi, MUDr. Michalovi Ondrkalovi a MUDr. Dušanovi Rapošovi, CSc.

Zvláštne poďakovanie patrí Ing. Vladimírovi Kajabovi.

1

AUGUST 2002

Obchodné rokovanie sa skončilo. Traja muži rozvalení v pohodlných kreslách boli spokojní. Konečne sa dohodli a to znamenalo, že zarobia.

Peniaze. To bolo to jediné, prečo sa dnes zišli. Žiadna zdvorilostná návšteva, žiadne kamarátske posedenie, žiadne pozvanie na golf alebo poľovačku. Úsmevy na ich tvárach nevyvolala radosť, že sa opäť vidia. Až tak dobre sa nepoznali, vlastne sa videli len druhý raz. Ich úsmevy, to bola iba žiara zlatých mincí, čistý mamon, žiadne zbytočné city.

Bolo to profesionálne stretnutie dvoch obchodníkov a jedného právneho zástupcu, ktorého si priviedol hosť.

City sa k obchodníkom nehodia, k právnym zástupcom už vôbec nie, no napriek tomu sa teraz všetci traja usmievali a hrali sa na priateľov.

Muž v čiernych nohaviciach, čiernom roláku a čiernom saku vstal, priniesol fľašu koňaku, bez opýtania postavil pred každého napoleonku a nalial. Obsluhoval, hoci bol najstarší. Obsluhoval, lebo tu bol doma. Bola to jeho firma, čo celé to svinstvo vymyslela.

Hosť sa od neho líšil nielen oblečením, ale aj správaním. Sedel nepohnuto, strnulo vzpriamený ako kráľ na tróne. Rád dával najavo, že je kráľ, a od svojich poddaných vyžadoval, aby sa k nemu podľa toho správali. Mal nekrčivý oblek šitý na mieru z látky takej čiernej, až sa občas zaleskla do modra. Kravata so zlatou sponou s ním perfektne ladiła a on si mohol bez ostychu prehodiť nohu cez nohu, lebo čierne lakovky sa leskli ako korunovačné klenoty. Na prvý pohľad pôsobil ako mimoriadne seriózny obchodný part-

ner a jeho husté čierne vlasy pretkané šedinami mu dávali mimoriadne atraktívny vzhľad. Mal sotva štyridsať, takže k tým šedinám mu asi dopomohol šikovný kaderník, ale na celkovom dojme mu to neuberalo. Ak v tom aj mal prsty kaderník, odviedol perfektnú prácu.

Host sa namiesto poďakovania usmial, skontroloval si precízne upravené nechty, a až keď sa muž v roláku znova posadil a ukázal na stôl, vzal si pohár a zdvihol ho do výšky očí.

„Páni...“ muž v roláku si významne premeral návštevu a z pozície hostiteľa sa rozhodol predniesť krátky prípitok. „Na naše úspechy! Pevne verím, že dnes sme položili základy našej dlhodobej a úspešnej spolupráce.“

Napili sa.

Právny zástupca hosta zaklonil hlavu a vypil všetko na dúšok.

Domáci si odpil, pomaly prehltol a labužnícky pokýval hlavou.

Muž s melírom zovrel napoleonku v dlaniach a chvíľu ju zohrieval. Rozkrútil pohár a pozoroval, ako sa jantárová tekutina zachytáva na stenách a bezmocne steká dolu. Veľmi jemne a opatrne, akoby s obavami, privoňal a privrel oči. Poskočilo mu obočie. Otvoril oči, napil sa, chvíľu podržal dúšok v ústach a potom nesmeló prehltol. Opäť mu poskočilo obočie.

„Rémy?“ skúsil hádať.

„Ménard,“ utrúsil domáci iba tak, akoby Ménard bola tá najsamozrejmejšia vec v každej domácnosti.

„Ach, áno,“ host ešte raz privoňal a prikývol.

„Kategória Ancestrale. Štyridsaťpäťpercentná koncentrácia, vek päťdesiat rokov. Je to cítiť na výraznej chuti po dreve, hovoria tomu *rancio*.“

„Limousinský dub.“

„Som rád, že spoznávam znalca.“

„Iba konzumenta. Som náročný, ale iba konzument... aj keď čo-to som už o koňakoch čítal.“

„Oblasť Grande Champagne. Rodinná tradícia výrobcov siaha do polovice sedemnásteho storočia,“ pokračoval domáci vo vychvaľovaní.

„Úchvatné! Máte kontakt?“

„Bohužiaľ nie. Je to dar. Aj ja by som chcel patriť k vyvoleným, ale bohužiaľ.“

„Škoda. Veľká škoda. Naozaj unikátne! Lahodné!“ rozplýval sa hosť.

Muž v čiernom roláku dolial, pohodlne sa oprel a s povýšeneckým úsmevom triumfátora si vychutnával úspech. Pred druhým napitím si aj on podľa vzoru hosta zohrial pohár v dlaniach a opatrne privoňal.

„Cigaru?“ spýtal sa s nosom zastrčeným v pohári.

„Nie. Napriek tomu, že sa to môže, mne kombinácia tých dvoch chutí nevyhovuje. Ostanem iba pri jednej.“

„V poriadku,“ pokračoval hosťiteľ a s ohľadom na chuť návštevníka si nezapálil ani on. „Teraz, keď sme skončili s oficiálnou časťou, chcel by som sa niečo spýtať, pán Capello. Niečo osobné, samozrejme, ak vám to nebude prekážať.“

„Nie, len smelo,“ zašomral hosť a nedal sa vyrušiť vo vychutnávaní lahodného moku.

„Mário Capello z Milána... Ako je možné, že Talian rozpráva tak perfektne po našom?“

Hosť sa usmial a prestal sa hrať s pohárikom.

„V Miláne bývam od revolúcie, slabých dvanásť rokov, a aj to nie stále. Narodil som sa a vyrastal som tu v Našom Meste. Aj som tu vyštudoval ekonómiu a začal pracovať v Omnii. Prekvapení? To máte tak... Otec bol taliansky komunista. Keď vyhral vojnu a prehral voľby, zbalil sa aj s tromi súdruhmi, s ktorými partizánčil v Bolzanských vrchoch, a vybrali sa budovať komunizmus do Ruska. Mladí idealisti, po vojne ich bola plná Európa, a nielen východná. Keď dvoch z ich partie zavražili za špionáž, utiekol aj s tým posledným na západ. Zhodou okolností na západe bolo vtedy Československo. Tu sa usadil, oženil, splodil ma aj zomrel. Spolu s mamou ležia v Slávičom údolí.“

„Neuveriteľné. Znie to ako námet na dobrodružný román,“ pokrútil hlavou hosťiteľ.

„Nepodarený román. Tých dvoch v Rusku odviezli na Sibír, už sa nikdy nestretli, a otec tu mal po šesťdesiatom ôsmom peklo, lebo ako každý slušný komunista bol za socializmus s ľudskou tvárou, takže prišiel o poriadnu prácu a šupli ho do Nováckych baní. Musel sa tam presťahovať.“

vať aj s mamou. Ja som ostal u strýka, maminho brata. Ťažký komanč z úvé, ale normalizovaný a správne orientovaný, takže si žil. Iba vďaka nemu som mohol vyštudovať vysokú a prežiť bez opletačiek so Štátnou bezpečnosťou.“

„Veď hovorím, čistý námet na film.“

„Čo film, horor, ale s dobrým koncom. Už začiatkom deväťdesiateho som vycestoval za otcovou rodinou do Milána. V deväťdesiatom štvrtom a piatom mi dovolili reštituovať a priznali mi vilu aj pozemky, takže som sa tak trochu aj vrátil sem k vám... pardon, sem k nám. Odvtedy pendlujem medzi Milánom, Bolzanom a Slavínom.“

„Povedali ste, že sú pochovaní v Slávičom údolí,“ začudoval sa domáci.

„Pod Slavínom som reštituoval vilu a kúsok zeme, majetok po mame. Zrenovoval som si ju a teraz je už celkom obývateľná, ale nebolo to ľahké, nemyslite si, urobiť zo škôlky slušne obývateľné miesto dá zabrať. Je to výhoda... myslím vlastné bývanie. Nemusím strácať čas v hoteloch a hádať sa s recepčnými, či tá včerajšia blondínka v mojej izbe bola neter a tá dnešná je sesternica, alebo tá včera bola sesternica a táto dnešná je neter... Chápeme sa, nie?“

Domáci sa schuti zasmial. Aj zo slušnosti.

„Samozrejme! Takže ste často na cestách.“

„Stále. Biznis.“

„Jasné, biznis, poznám to. Mňa tento štýl života stál manželstvo. Táto druhá je prispôsobivejšia, stačia jej prachy, na ostatné si nároky nerobí a to mi vyhovuje. Mám rád slobodu, ak mi rozumiete.“

„Samozrejme, sme na tom podobne, iba s tým rozdielom, že ja som sa pre istotu neoženil ani raz. Tušil som, ako by to dopadlo. Možno neskôr, keď sa natrvalo usadím, uvidím...“

Chvíľu iba tak vychutnávali koňakovú atmosféru.

„Ste povedali, že táto druhá je prispôsobivejšia... teda bola aj prvá?“ spýtal sa asi iba zo zdvorilosti hosť.

„Bola, ale prekážal jej... ako by som to,“ hosťiteľ zaváhal, ale potom našiel vhodný výraz, „môj žoviálny vzťah k spoločnosti.“

„K ženskej spoločnosti,“ doplnil dosť netaktne hosť a obaja sa zasmiali.

„Asi tak, ale nespomínam na to obdobie v zlom. Dohodli sme sa na celkom rozumnom vyrovnaní a koniec koncov mám z toho vzťahu tú najkrajšiu spomienku, akú otec vôbec môže mať. Alžbetku. Dcéra, má osemnásť a je to môj poklad.“

„Ja dcéru nemám, ale dokážem vás pochopiť. Aj ja považujem rodinu za to najdôležitejšie, čo človek v živote môže dosiahnuť. Držím vám palce, aby ste si ju udržali v zdraví a pohode na dlhé časy.“

„S uspokojením konštatujem, že čím viac sa spoznávame, tým nachádzam viac a viac spoločného. Poľovačka?“ spýtal sa domáci.

„Samozrejme, najradšej mám vysokú, ale vyžadujem aspoň stoosemdesiat centimetrov a blond hrivu.“

Domáci sa znova zasmial, tentoraz naozaj.

„Akoby ste mi z duše hovorili. Zopár kusov si chovám na extra príležitosti, ak by bol záujem, stačí povedať.“

„To znie naozaj lákavo,“ zaváhal hosť, „ale musím odmietnuť. Nerád, ale musím. Dnes večer sa vraciam do Milána, ale nabudúce dám vedieť, pár dní oddychu s blond hrivou by som si naozaj doprial. Vlastne... keď túto spoločnú akciu dotiahneme do úspešného konca, ostanem aj dlhšie a potom, samozrejme, na revanš, vás pozvem ja k sebe, pán Gróf.“

„Už sa teším, v Miláne som ešte nebol.“

„Mal som na mysli Bolzano.“

„Prepáčte, nerozumiem, myslel som si, že ste z Milána.“

„Iste, ale v Bolzanských vrchoch mám takú...“ hosť zaváhal, pohral sa s pohárikom a usmial sa, „chatku, dalo by sa povedať skromný príbytok pre pocestných, a kus lesa... ehm, pušku si nosiť nemusíte, mám ich dosť pre celú rotu. Kúsok odtiaľ sú Bergamské Alpy alebo na druhej strane Dolomity, všade máme priateľov, stačí si vybrať.“

„No to je fantastické! Už teraz som si istý, že našu akciu dovedieme do úspešného konca, pán Capello.“

„Ten Gróf,“ hosť sa opäť usmial do napoleonky a zaváhal, „chcel som sa opýtať... to nie je vaše pravé meno, však nie?“ Medzi rečou opatrne privoniaval a nevedel sa nabažiť jemnej vône dubovej kôry.

„Je to prezývka. Vďaka menu. Révay. Samozrejme, s tým slávnym rodom nemám nič spoločné, iba meno, ale ťahá

sa to so mnou už od strednej školy. Čudovali by ste sa, ale veľa ľudí mi inak ani nepovie a ani netušia, že v skutočnosti sa volám úplne inak. S tým si však nemusíte zaťažovať hlavu, ak vám vyhovuje Gróf, tak Gróf.“

„V poriadku, dohodnuté, ja len aby som neurazil...“

„Nie, určite nie. Ako hovorím, už som si zvykol.“

„Dobre.“ Host' dopil a odložil pohár. Hostiteľ sa nahol za fľašou, ale host' ho gestom zastavil. „Ďakujem, nadnes by stačilo, naozaj sa ponáhľam a večer musím byť v Miláne. Bolo mi potešením. Doktor Serrano,“ právnik sa pri vyslovení svojho mena pozrel na chlebdarcu a zazubil sa, lebo z ich rozhovoru okrem svojho mena nerozumel ani slovo, „pripraví všetky zmluvy, ja zariadim preklad a o... apro, ako dlho vám to ešte bude trvať?“

„Dnes je prvého augusta. Počítam, že ešte dva-tri týždne... V polovici augusta sme hotoví, prinajhoršom koncom.“

„Tak o dva-tri týždne to uzavrieme aj zmluvne a potom zrealizujeme ten lov na vysokú, ako sme sa dohodli.“

„Výborne!“ Hostiteľ si pleskol po stehne a zaváhal. „Ešte posledná otázka... ehm, pán Mancini už s nami rokovať nebude?“

Skôr ako Capello odpovedal, skúmavo sa hostiteľovi zahľadel do očí. Hľadal v nich záblesk irónie, ale nenašiel nič, ten hlupák myslel svoju otázku naozaj vážne.

„Veď som povedal hneď na začiatku, že pán Mancini mi celú vec postúpil a všetkých aktivít sa vzdal v môj prospech, takže celú akciu budem financovať ja a odteraz budem s vami rokovať iba ja a môj právny zástupca doktor Serrano.“

Právnik sa znova pozrel na chlebdarcu a znova sa priblížilo zazubil, lebo nerozumel ani slovo.

„Vyjadril som sa hádam jasne, nie?“

„Iste, ja len aby som sa vedel zariadiť. Pán Mancini nám totiž už poskytol isté... ehm, záruky.“

„Tých pár korún nebude žiadať späť, ak by o to išlo. Ber te to ako zálohu priamo odo mňa. S ním je to už vybavené a viac sa oňho nemusíte starať.“

„Teraz je už všetko jasné.“

Muži vstali, popodávali si ruky a Gróf odprevadil kráľa až k autu, hoci takú poctu neprejavil zákazníkovi už roky, ak vôbec niekedy.

Šofér vystúpil z obrovského čierneho Mercedesu a podržal kráľovi dvere. Na Grófovo veľké sklamanie nemal livrej ani cylinder, iba obyčajný vypasovaný oblek a vojensky krátke vlasy. Druhý muž sediaci na sedadle spolujazdca vystúpil tiež a sledoval prechádzajúce autá. Grófovi sa na chvíľu zazdalo, že mu z ucha trčí stočený drôt a stráca sa kdesi za golierom. Keď šofér zatváral dvere, poobzeral sa po okolitých domoch, skontroloval okná a dvere, dlhý pohľad venoval mamičke s kočíkom na druhej strane ulice, flochol na Grófa, kývol mu hlavou na pozdrav a nasadol.

Capello vydal pár úsečných pokynov, auto sa pohlo a Gróf zamával svojmu budúcemu najlepšiemu priateľovi na rozlúčku. Chvíľu zápasil s nutkaním priložiť si na ústa dľaň a poslať mu vzdušný bozk, ale až takí dobrí priatelia ešte neboli.

2

„Vstaň, vstávaj, počuješ... Mira, zobuď sa!“

Žena v priliehavom bordovom kostýme a v priliehavom veku podišla k nej a stiahla jej paplón z hlavy. Mira sa ani nepohla, tak ju chytila za plece a zalomcovala ňou.

„Krista... boha...“ Balíček schúleného ľudského mäsa sa pod paplónom začal brániť a zvíjať.

„Drž hubu a vstaň! Je jedna popoludní!“

„Preboha! Viete, kedy odišiel posledný?“ Mira sa začala vybalovať z paplóna a nazlostene kopla nohou. „Ráno o pol šiestej! A to bol piaty alebo šiesty!“

„Piaty, nepreháňaj, a máš to kráľovsky zaplatené, tak sa nemáš čo sťažovať! Za tie prachy by tu Ukrajinky alebo Rusky ešte aj umývali dlážku a robili vám raňajky. Alebo sa ti robota u nás už zunovala a chceš to znova skúsiť na ulici?“

„Nie... dobre... už idem.“

„Tak ma nevytáčaj, načo je to dobré, stále dokola to isté, keď dobre vieme, že to aj tak dopadne ako včera.“

Mira sa vyplazila z postele, odtackala sa do rohu k zrkadlu, našuchorila si vlasy a z plných pľúc zívla. Vrátila sa a sadla si späť na posteľ.

„A ako predvčerom a ako vždy predtým,“ pokračovala pani Klára.

„Pani Klára, čo ste taká nasratá hneď rána?“ spýtala sa Mira a dala si dosť záležať, aby to znelo provokačne.

„Je jedna popoludní...“

„Veď hovorím.“

„... a ak si si nevšimla, ani ja v noci nespím a dnes zarežavam už od desiatej.“

„Viem... sorry...“

Pani Klára karhavo pokrútila hlavou.

„Vy si to, dievčence, asi nevedomujete, ale robiť vám predáčku je niekedy o hubu. Nemysli si, Mira, keď som mala tvoje roky a kilá, aj ja som si svoje odjazdila, toto tu nemám zadarmo, Tony dobre vie, prečo a za čo ma tu drží. Viem o tomto remesle všetko, pretože som všetko zažila na vlastnej koži, a mala som to oveľa ťažšie než vy. Keď som sem prišla, nevedela som ani ceknúť po taliansky a anglicky som lámala niečo medzi yes a twenty five dollars, mister. Všetko som sa musela naučiť a nebolo to vždy jednoduché! Vy máte strechu nad hlavou, teplú posteľ a s rečami si starosti robiť nemusíte, som tu ja a všetko za vás vybavím a zariadim. Aspoň za to by ste...“

„Ááale, pani Klára, zase prednáška?“

„Zase! Mohli by ste mať kúsok uznania!“

„Veď my to vieme, tak načo stále dokola? Všetky, čo sme tu zo Slovenska,“ Mira sa zamyslela, „a aj Češky, všetky si vás vážime, veď to dobre viete. Sme jedna krv, ako to nazývate, tak sa nebudeme Ondieť. A nehnevajte sa, to ja len tak... aby hneď zrána reč nestála. A aj to, že ste mi pomohli z ulice sem... máte to u mňa, veď viete. Sú už raňajky?“

Pani Klára sa vrátila k dverám a zabuchla ich.

„Mira, zapamätaj si: Paradiso je najlepší pánsky podnik v Miláne a to mi ver, že viem, čo je Miláno, a viem, čo je najlepšie. Otrepávam vám to o tie vaše našuchorené hlavy každý deň: nikde inde by ste toľko nezarobili. Aj ja mám na tom svoj podiel, si nemysli. Na každom cente, čo zarobíte.“

„Nemyslím... tedaáá, myslím a viem.“

„Nebud' drzá! Len si spomeň, keď si robila učiteľku tam u nás... Vieš, aký je rozdiel medzi učiteľkou a tebou?“

„Učiteľka si nevrzne, ako je týždeň dlhý...“

„Aj to, ale hlavne učiteľka zarobí desať litrov za mesiac, ty to máš ani nie za týždeň!“

„Viem.“

Pani Klára si prisadla k Mire na kraj posteľe.

„Keď sme pri tom,“ Klára vrhla kradmý pohľad k dverám, akoby sa chcela uistiť, že sú naozaj zavreté a nikto nechačúva, „ty máš vysokú školu...“

„Štyri semestre, potom sa mi už nechcelo biedu trieť, ako by povedal Ežo Vlkolinsky.“

„... to je v našej branži, akoby si mala štyri doktoráty, takže máš vysokú školu a dosť chochmesu na to, aby si sa vedela zorientovať. Eža nechaj na lazoch, sústred' sa na to, čo ti hovorím. Si tu skoro rok, už nie si začiatočníčka a čakala by som od teba viac pomoci a pochopenia. Zvlášť, keď sme obe z jedného mesta a osud nás spojil aj tu v tej dialke. Vidíš sama, ako to s tými mladými vyzerá, sú to ešte decká, o svete vedia prd, takže je to na vás starších, aby ste mi pomohli... aby ste im pomohli. Chápeš? To včera s Natašou, to čo zas malo znamenať?“

Mira sa odtiahla a ponaprávala si krk.

„Je to krava, nahnali ju sem z tých vyjebaných ukrajinských stepí, odnaučili ju bučať, ale to je asi tak všetko, čo dokáže. V hlave to má vymetené a vy odo mňa chcete, aby som s ňou robila do dvojky. Tí angláni včera mali plné prkenice prachov a ona, namiesto aby sa snažila, iba mi zavádzala. Mohli sme zarobiť dvojnásobok, ale ona nie, že troch naraz nie, stále vymýšľala, že ju niečo bolí...“

Klára ju chytila za ruku a stisla. Počkala, kým sa jej Mira prekvapene zahľadela do očí.

„A to je presne to, o čom hovorím, Mira! Nie ste tu konkurentky, každá z vás si príde na svoje, ste tu partáčky, a keď si ju vychováš, aj ty prídeš k pekným prachom a oveľa ľahšie, než keby si to mala celé oddrieť. Rozmýšľaj trochu.“

„Ále...“ Mira mávla rukou a poškriabala sa v rozkroku.

„Nie ále, ale áno. To dievča má štrnášť, kde sa to malo naučiť? Má postavu bohyne a ide na dračku, tak sa zorientuj, prílep sa na ňu, vycvič si ju a o mesiac, keď pôjdete vo dvojke, tak si len budeš brnkať. Uvažuj, nikto z nás nie je z nezničiteľnej ocele, ani ty. Ja vám nemôžem konkurovať už dávno, ale sleduj, chytila som sa rozumu, zadul dobrý vietor do plachiet a pozri, kde som dnes! Aj ty máš pred sebou sľubnú kariéru, tak si to nepokaz. Máš na to, aj medzi nohami, aj pod vlasmi. Neriskuj. Ak by sa Tony dozvedel, že si mu vyfackala taký mladý a krehký tovar, mohla by si to obanovať a ani ja by som ti už nepomohla, kapišto?“

„Si.“

„To som rada. Takže sa nesprávaj ako krava a nenúť ma, aby sme tieto veci omieľali stále dokola. Už si mi to sľúbila a...“

„Povedala som sorry.“

„... a biješ ich jednu za druhou. Prestaň ich mlátiť, lebo fakt sa to dozvie Tony.“

Pani Klára vstala, takisto podišla k zrkadlu v rohu, otočila sa z profilu, trochu stiahla brucho, ale znova ho povolila, uhladila si sukňu na bokoch a ponaprávala lem na saku.

„Tak do sprchy, potom na raňajky a priprav sa na šichtu, dnes začínaš v kabínke ty... za trest.“